

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 11 Pž-3029/2018-7

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Zubović, predsjednice vijeća, Nevenke Marković, sutkinje izvjestiteljice, i dr.sc. Srđana Šimca, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja IDEA DEVET d.o.o., Zagreb, II. Maksimirsko naselje 11, OIB 40493425937, kojeg zastupa punomoćnik Maro Mihočević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mihočević & Bajs d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18, Leo Buljat, odvjetnik iz Zagreba, Masarykova 23 i Ivan Rački, odvjetnik u Rački i kolege Odvjetničkom društvu j.t.d., Zagreb, Vlaška 50A, protiv tuženika CROATIA osiguranje d.d., Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB 26187994862, kojeg zastupa punomoćnik Šime Savić, odvjetnik u Zagrebu, Ilica 191C, radi isplate iznosa od 60.000.000,00 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-7082/2011-145 od 23. veljače 2018., u sjednici vijeća održanoj 19. studenoga 2019.

riješio je

I. Ukida se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-7082/2011-145 od 23. veljače 2018. u točkama I. i II. njezine izreke i predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

II. U konačnoj odluci prvostupanjski sud će odlučiti o troškovima postupka.

III. Odbacuje se kao nepravovremena tužiteljeva dopuna žalbe od 11. travnja 2019., podnesena protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-7082/2011-145 od 23. veljače 2018.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-7082/2011-145 od 23. veljače 2018. u točki I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 60.000.000,00 kn sa zateznim kamatama od 16. studenog 2011. do isplate i naknadu troškova parničnog postupka, kao neosnovan. Točkom II. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.909.437,50 kn. Točkom III. izreke odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 2.101.562,50 kn, kao neosnovan.

Iz obrazloženja prvostupanjske odluke proizlazi da je sud utvrdio da je predmet spora zahtjev za isplatu iznosa od 60.000.000,00 kn s osnove naknade štete u vidu izmakle koristi,

za koju tužitelj navodi da je nastala tuženikovom povredom obveza iz Ugovora o poslovnoj suradnji sklopljenog 13. listopada 2008. Iz izvedenih dokaza sud je utvrdio da je tuženik isplatio tužitelju iznos od 1.830.000,00 kn u svrhu ispunjenja svoje ugovorne obveze, a da tužitelj nije ispunio svoju obvezu do 15. listopada 2009., kako je bilo ugovoreno, a niti u naknadno ostavljenom roku, te da je stoga tužitelj kriv za raskid Ugovora sukladno odredbi čl. 362. i čl. 361. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08, dalje: ZOO). S obzirom na to da je utvrdio da je za raskid Ugovora kriv tužitelj, sud je odbio njegov zahtjev za naknadu štete, primjenom odredbe čl. 368. st. 1. i 2. ZOO-a.

O troškovima postupka prvostupanjski sud je odlučio primjenom odredaba čl. 154. st. 2. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP), te na temelju odgovarajućih odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12) kao i Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11) i Tarifu sudskih pristojbi.

Protiv presude žalbu je podnio tužitelj, zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Iz sadržaja žalbenih navoda proizlazi da presudu pobija u dijelu u kojem nije uspio u sporu, odnosno u točkama I. i II. njene izreke. U žalbi navodi da je ugovor u cijelosti formulirao tuženik, na način da je u ugovor ugradio sadržaj tužiteljevog e-maila u kojem je tužitelj iznio okvirne prijedloge vezane za realizaciju projekta i sastav Ugovora. Iz navedenog zaključuje da je ugovor nejasan, te smatra da nejasne odredbe treba tumačiti u korist tužitelja. Smatra da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio da tužitelj nije ispunio ugovorne obveze, stoga da je pogrešno utvrdio činjenično stanje, pa potom pogrešno primijenio materijalno pravo odnosno odredbu članka 360. ZOO-a. Ukazuje na to da je odredbom čl. 3. st. 1. Ugovora preuzeo obvezu realizacije projekta na način da EMC kartice krenu u opticaj te da ih potrošači mogu početi koristiti do 15. listopada 2009. Smatra da je navedenu ugovornu obvezu ispunio, te da su potrošači mogli kartice koristiti kod svih poslovnih partnera s kojima je tužitelj potpisao ugovore o suradnji, a smatra da to proizlazi iz pripremljenog obrasca Ugovora o najmu EMC EFTPOS Terminala, koji je tužitelj trebao sklopiti sa svakim partnerom projekta, na čijim lokacijama bi bilo omogućeno korištenje EMC kartice. Smatra da je pogrešan zaključak suda da je rok od jedne godine od početka projekta, u kojem se tužitelj obvezao pronaći 3000 pravih osoba korisnika kartice istekao 15. listopada 2010., te smatra da je rok za ispunjenje te ugovorne obveze bio do kraja trajanja Ugovora, odnosno, 30. rujna 2012. Smatra da je obrazloženje presude proturječno, jer je sud utvrdio da je tuženik tužitelja onemogućio u ispunjenju te ugovorne obveze. Ističe da njegova ugovorna obveza nije bila pronaći 3000 pravih osoba korisnika EMC kartice, već ih toliko osigurati od požara, a u čemu ga je spriječio tuženik. Ukazuje na to da je radi utvrđenja činjenice da je pronašao korisnike kartica koji bi bili osigurani kod tuženika predložio saslušati svjedoke, no, da je sud odbio njegov dokazni prijedlog, čime smatra da je počinjena bitna povreda iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP-a. Ukazuje na to da je predloženi svjedok Ozren Matijašević u svom dopisu izjavio da pristupnice za EMC kartice nisu podijeljene članovima Hrvatske udruge radničkih sindikata zbog nerazjašnjenih pitanja oko uvjeta osiguranja, kao i da je predloženi svjedok Petar Marić trebao iskazivati o činjenici da pristupnice nisu podijeljene članovima iz istog razloga. Navodi da se korisnikom kartice postaje popunjavanjem pristupnice i izdavanjem kartice, a ne kako sud zaključuje, provlačenjem kartice. Smatra da iz ponude trgovačkog društva Bull d.o.o. proizlazi da je

tužitelj imao potrebnu opremu za stavljanje EMC kartice u opticaj. Smatra da činjenica da ponuda nije prihvaćena nije dokaz da tužitelj nije instalirao opremu. Smatra da tuženik nije ispunio svoje ugovorne obveze, da iz iskaza svjedoka proizlazi da je upravo tuženik prouzročio zastoj u realizaciji projekta. Navodi da prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude nije naveo odredbe materijalnog prava primjenom kojih je cijenio osnovanost tužbenog zahtjeva. Predlaže odluku preinačiti, podredno, ukinuti ju i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Dopunom žalbe od 11. travnja 2011. tužitelj ukazuje na to da se protiv direktora tužitelja vodio kazneni postupak koji je obustavljen, te dostavlja u spis isprave.

U odgovoru na žalbu tuženik u bitnom ističe da je prvostupanjska odluka pravilna i zakonita. Traži naknadu troška sastavljanja odgovora na žalbu u iznosu od 130.000,00 kn.

Žalba je osnovana, a dopuna žalbe je nepravovremena.

Budući da je tužitelj presudu primio 23. veljače 2018., dopuna žalbe od 11. travnja 2019. podnesena je izvan roka, stoga je trebalo je temeljem odredbe čl. 366. ZPP-a odlučiti kao u točki III. izreke rješenja.

Presuda je ispitana u granicama razloga navedenih u žalbi sukladno čl. 365. st. 2. ZPP („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14) i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Iz spisa proizlazi da su stanke 13. listopada 2008. sklopile Ugovor o poslovnoj suradnji (str. 4.-10. spisa, dalje: Ugovor) da je čl. 1. st. 1. Ugovora utvrđeno da je tužitelj nositelj poslovnog projekta koji se temelji na jedinstvenoj potrošačkoj kartici (Euro Money Card, skraćeno: EMC kartici) koja svojim korisnicima omogućuje korištenje popusta i pogodnosti u pogledu usluga i robe onih trgovačkih društava koja su uključena u taj projekt. Člankom 2. st. 1. Ugovora određeno je da su stranke suglasne da tužitelj pregovara i ugovara s nekoliko, na nacionalnoj razini velikih trgovačkih društava, za uključivanje u projekt.

Člankom 3. Ugovora određene su obveze tužitelja: u točki 1. realizirati projekt do 1. siječnja 2009. na način da EMC kartice krenu u opticaj te da se potrošači mogu s istima početi koristiti na za to predviđenim lokacijama, u točki 2. savjesno upravljati projektom i namjenski trošiti sredstva koja će mu uplatiti tuženik za realizaciju projekta, u točki 3. osigurati od nezgode svaku fizičku osobu korisnika EMC kartice, otprilike 900.000 korisnika, kod tuženika, uz godišnju premiju od 5,00 kn, u točki 4. osigurati od požara svaku pravnu osobu korisnika EMC kartice, otprilike 3.000 korisnika unutar godine dana od početka projekta, koje spadaju u tzv. male poduzetnike, kod tuženika, uz godišnju premiju u visini od 150,00 kn, u točki 5. snositi sve troškove premije iz točaka 3. i 4., u točki 6. u svim medijskim nastupima i promidžbenim aktivnostima naglašavati tuženika kao glavnog partnera projekta i odbiti suradnju s bilo kojim drugim osiguravajućim društvom za vrijeme trajanja Ugovora, u točki 7. omogućiti korisnicima EMC kartice da kod tuženika zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za proizvode i/ili usluge tuženika, u točki 8. omogućiti tuženiku stavljanje svog logotipa na poleđinu EMC kartice, u točki 9. omogućiti tuženiku kupnju EMC kartice za svoje korisnike po povlaštenoj cijeni koja će naknadno biti ugovorena aneksom, u točki 10. odmah

po potpisivanju Ugovora predati tuženiku bjanko zadužnicu na iznos koji je jednak sredstvima koja će mu platiti tuženik radi realizacije projekta, radi osiguranja tražbine povrata tih sredstava ako projekt ne bude realiziran najkasnije do 15. listopada 2009., s time da je zadužnicu dužan predati i predsjednik uprave tužitelja Nikša Sršen, u točki 11. vratiti tuženiku uložena sredstva ako projekt ne bude realiziran najkasnije do 15. listopada 2009. sa zateznim kamatama, u točki 12. nakon što projekt bude realiziran i postane komercijalno isplativ, vratiti tuženiku uložena sredstva, kroz kompenzaciju u uslugama ili isplatom, prema dogovoru te poduzimati sve potrebne radnje radi ostvarenja svrhe Ugovora.

Obveze tuženika definirane su odredbom čl. 4. Ugovora, te je tuženik tako bio dužan u roku od sedam dana od stupanja na snagu tog Ugovora uplatiti tužitelju iznos od 1.000.000,00 kn radi početka realizacije projekta, omogućiti prodaju EMC kartice kroz filijale odnosno svoja prodajna mjesta, omogućiti korisnicima EMC kartice da kod njega zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za njegove proizvode i/ili usluge i poduzimati sve potrebne radnje radi ostvarenja cilja tog Ugovora.

Odredbom čl. 5. Ugovora ugovoreno je da će stranke za vrijeme trajanja Ugovora uložiti svoje najiskrenije napore i sredstva koja im stoje na raspolaganju radi ostvarenja njegova cilja – realizacije projekta.

Neosnovano tužitelj ističe da su odredbe Ugovora nejasne, te se poziva na to da je ugovor sastavio tuženik, a potom ističe da je tuženik prilikom sastavljanja Ugovora u ugovor uvrstio upravo sadržaj koji je sastavio tužitelj u e-mail poruci upućenoj tuženiku.

Aneksom Ugovora od 23. siječnja 2009. tuženik se obvezao isplatiti iznos od 500.000,00 kn.

Nije sporno da je tuženik temeljem govora i Aneksa Ugovora isplatio tužitelju iznos od 1.830.000,00 kn, da je dopisom od 7. rujna 2009. pozvao tužitelja na ispunjenje ugovorne obveze pribavljanja korisnika EMC kartice, da je dopisom od 3. prosinca 2010. pozvao tužitelja da mu vrati uložena sredstva pozivom na odredbu čl. 3. t. 11. govora o poslovnoj suradnji, uz obrazloženje da tužitelj nije realizirao EMC projekt do 15. listopada 2009., da tužitelj nije vratio tuženiku uplaćena mu sredstva, da je dopisom koji je tužitelj primio 2. studenog 2011., tuženik pozvao tužitelja da ispunji sve svoje ugovorne obveze najkasnije do 15. studenog 2011. u protivno da se predmetni ugovor o poslovnoj suradnji ima smatrati u cijelosti raskinutim te da u tom slučaju poziva tužitelja da mu vrati uplaćenih 1.830.000,00 kn s zateznim kamatama, te da stranke smatraju ugovor raskinutim.

Tužitelj tužbom traži isplatu iznosa od 60.000.000,00 kn s osnove naknade štete, odnosno, izmakle dobiti, koju mu je prouzročio tuženik time što nije ispunio svoje ugovorne obveze, a posebno time što nije poduzeo sve što je potrebno radi ostvarenja cilja Ugovora, odnosno, da je postupao protivno odredbi čl. 4. t. 4. i čl. 5. st. 1. Ugovora.

Sporno je, je li ugovor raskinut krivnjom tuženika, slijedom čega bi tužitelju pripadalo pravo na naknadu štete, ili je ugovor raskinut jer tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze u ugovorenom, odnosno naknadno ostavljenom, roku, te je li tuženik doprinio tome da tužitelj ne može u roku ispuniti svoje ugovorne obveze.

Ugovor je sklopljen 13. listopada 2008., na određeno vrijeme do 30. rujna 2012., a iz sadržaja Ugovora proizlazi da je tužitelj bio dužan realizirati projekt najkasnije do 15. listopada 2009., u protivnom je bio dužan vratiti sredstava koja je tuženik u projekt uložio.

Sukladno odredbi čl. 1. t. 1. Ugovora realizacija projekta sastoji se od puštanja EMC kartica u opticaj na način da potrošači kartice mogu početi koristiti na za to predviđenim lokacijama, što u svakom slučaju podrazumijeva, kako to navodi i prvostupanjski sud, pretpostavku da je tužitelj do 15. listopada 2009. trebao osigurati lokacije za korištenje kartica (trgovačka društva koja pružaju uslugu ili prodaju robu), da je trebao osigurati informatičku i tehničku opremu u svrhu korištenja kartica.

Također, sukladno odredbi čl. 1. t. 4. Ugovora tužitelj se obvezao u roku od godine dana od dana početka projekta pronaći i osigurati 3000 korisnika pravnih osoba. Kako to navodi i prvostupanjski sud, ako se kao dan početka projekta uzme krajnji rok do kojeg je projekt trebao biti realiziran i kartice puštene u opticaj (15. listopada 2009.), to je tužitelj ovu ugovornu obvezu trebao ispuniti do 15. listopada 2010.

Pravilna je ocjena prvostupanjskog suda da tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je ispunio navedene ugovorne obveze.

Tužitelj je u spis priložio dvije pristupnice za fizičke osobe, a nije priložio nijednu pristupnicu za pravne osobe, iako ih je do 15. listopada 2010. trebao prikupiti 3000.

Međutim, iz tužiteljevih činjeničnih navoda proizlazi da on smatra da je tuženik doprinio nastanku štete, jer je tužitelja onemogućio u izvršenju svojih ugovornih obveza, prvenstveno jer tužitelju nije dostavio uvjete za sklapanje polica osiguranja određenih čl. 3. Ugovora. Na navedenu okolnost tužitelj je predložio saslušati svjedoke, i to Ozrena Matijaševića i Petra Marića, no sud u navedene dokaze nije izveo navodeći kao razlog dovoljno utvrđeno činjenično stanje. Naime, tužitelj tvrdi da je onemogućen u izvršenju obveze iz čl. 3. st. 3. i 4. Ugovora i to zbog toga što tuženik nije izradio tablicu (ponudu, policu) invaliditeta classic, odnosno posebne police i uvjete osiguranja za korisnike EMC kartice (osiguranje od nezgode i požara), nije dopustio implementaciju projekta u svoju prodajnu mrežu.

Budući da je za rješenje spora činjenica isključive ili podijeljene odgovornosti za raskid Ugovora, i posljedično naknadu štete koju tužitelj traži, odlučna činjenica, potrebno je radi utvrđenja iste provesti navedene dokazne prijedloge, stoga je trebalo primjenom odredbe čl. 370. ZPP-a odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

U ponovnom postupku prvostupanjski sud će donijeti novu odluku i o troškovima postupka.

Zagreb, 19. studenoga 2019.

Predsjednica vijeća
Dubravka Zubović

Dokument je elektronički potpisan:
DUBRAVKA ZUBOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
08-01-2020
11:08:01

DN:
C=HR
O=VIŠOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97-#130048522997333439333636353139
L=ZAGREB
S=ZUBOVIĆ
G=DUBRAVKA
CN=DUBRAVKA ZUBOVIĆ

Broj zapisa: 1788f-d054e

Kontrolni broj: 0747c-77d31-a2f92

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=DUBRAVKA ZUBOVIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.